Дорога Подруго!

Нарешті! Випий на всяк випадок валер’янки! Звершилося! Збулася моя дівоча мрія. Привітай мене, свою ще вчора затуркану подружку, безнадійну домашню рабиню, що з попелу не вилазила. Бо хто я вчора — ще вчора — була? Якась безнадійна Попелюшка — нерідна дочка, яка виконує чорну роботу і не користується ніякими правами члена сім’ї. Ніхто! Ніхто! Одне слово, бідна, бідна Попелюшка! Яку експлуатують всі, кому не лінь. Безправна двонога істота, роботяща, слухняна й покірна, але й тільки. Без будь-яких перспектив і надій на краще!

А сьогодні я — візьми себе в руки, не падай на рівному, — сьогодні я — Принцеса! Уявляєш, ПРИ-Н-Ц-ЕСА-А!!! З усіма, як кажуть, наслідками, що звідси випливають.

Ось які віражі часом робить життя. Чи — доля. Головонька обертом іде. Але я тримаюся. Хоча й досі не можу отямитись від такої метаморфози. (Іноді мені здається, що я, донедавна бридка волохата гусениця, стала барвистим казковим метеликом, що безтурботно пурхає над квітучим лугом). Ще б пак! Вчора якась там Попелюшка, нужденно зодягнена, яку всі підганяли, замухришка і раптом… Королівський палац! Здохнути можна! Круто! Я навіть сама собі заздрю. Не вірячи, що все лучилося саме зі мною. Насправді, а не в якомусь — там сні!

Зрозуміло, що після того, як я, Попелюшка, стала Принцесою і поселилася в розкішному королівському палаці, моє життя невпізнанно змінилося. Ще вчора я вставала ні світ, ні зоря, коли всі ще спали і починала тягнуті свою безконечну лямку: вибирала попіл з печі, приносила дрова, воду, чистила картоплю, варила їсти, потім мила посуд, прибирала… Коли всі відпочивали, я прала білизну батькові, мачусі та двом її ледачим дочкам. Потім, правда, присідала, але — прясти, шити, шкарпетки та панчохи штопати — кінця краю не

передбачалося моїй каторзі. Білка в колесі! Телевізора не було коли подивитися. А втім, у мачухи й телевізора не було.

А вже сьогодні я в королівському палаці. У справжньому — щонайсправжнісінькому. Встаю ні світ, ні зоря, як всі його насельники ще сплять і бачать рожеві сни, прибираю покої) а вони тут, як футбольне поле кожний!), перу (не для якоїсь там мачухи та її недалеких ледачих дочок), а для принца (для самого принца!), а також для його величності та її величності й їхніх менших принценят. Хіба ще вчора, як була Попелюшкою в бідній хатині, я могла про таке мріяти? Про королівський палац! Його величність та її величність, не кажучи вже за самого принца, дуже моїм пранням задоволені. Ніколи не думала, що в принцес таке прекрасне життя! У королівському палаці всі кажуть: так, як я працюю, у них ще ніхто не вкалував. Тепер мені всі заздрять, особливо ледачі дочки мачухи, яким і до віку не світить стати принцесами. З усіх Попелюшок лише я одна стала Принцесою, і це справді, справді так, адже в королівському палаці мене інакше, як Принцесою і не називають. Чесне-пречесне! Заслужила! Я навіть двічі вже бачила — правда, оддалеки, — самого принца. Нічогенький! Хлопець офігенний. Лише побачити такого і то вже можна од щастя здохнути!

А як він глянув на мене, як глянув — досі не можу забути його погляд. В той день я що не робила, — а роботи стільки, що й на хвилинку присісти ніколи! — а все наспівувала:

Очі мов квітки ті весняні,

Будуть всміхатись мені,

будуть ще довго у серці лунати пісні…

Ах і ох! До речі, попередню Принцесу, на чиє місце мене взяли, буцімто силоміць відправили у якесь далеке село — завагітніла..! І

кажуть… Але ні-ні, не повірю тим пересудам — у принца такі небесно-голубі очі, такі… безневинні й щирі! Він, здається, мене покохав. З першого погляду — уявляєш, якою любов’ю я користуюся в королівському палаці! Та про таке жодна принцеса навіть мріяти не може! А я, прийшла, покорила — ах і ох!

Дорога Подруго! Написала б тобі ще багато, хоч і цілу поему чи жмут ліричних од, але, на жаль, мушу закінчувати навіть цього квапливого листа. Все, все. Мене вже дворецький у плечі штурхає. Бувай, твоя вчорашня подруга Попелюшка, а сьогоднішня Принцеса — ах, ах! Біжу. Після обіду, як перемию посуд і все приберу, треба ще поштопати шкарпетки. Самому королю! Уявляєш? Його величність надзвичайно ощадливий і береже кожну свою річ, аби не тринькати державні фінанси. Тому одні й ті ж шкарпетки, наприклад, носить по кілька років підряд — доти, доки їх ще можна штопати. Але мені це блискуче вдається. Уявляєш? Кому ще випаде таке — самому королю штопати шкарпетки! Біжу підстрибом, наспівуючи пісеньку про очі мого принца, якого я вже, здається, покорила. З першого погляду! Пропав, бідолашненький. Готовий! Ніколи не думала, що в принцеси таке цікаве життя… Коли зустрінемось? Не знаю, не знаю… Нам, очевидно, не треба більше зустрічатися, і тим більше, дружити. Як принцеса, я тепер належу до іншого кола, до вищого світського товариства, а ти хто? Всього звичайна попелюшка, яка гне спину на свою мачуху та двох її ледачих дочок… А я верчуся і в королівській сім’ї, у мене тепер нове життя і ти мені вже більше не пара. Прощай!.. (Дворецький вже мене чи не за патли тягне). Колишня Попелюшка і твоя подруга, а тепер — умри, умри із заздрощів — Принцеса!